

nosti, že skutková podstata § 3 cit. zák. jest tu jen, když veřejný činitel žádal prospěch za to, že bude vykonán neb opomenut úkon, k němuž je tento činitel povolán, což bude při novém přelíčení náležitě zjistiti.

Čís. 3816.

Ke skutkové podstatě zločinu zpronevěry zboží daného do komise nestačí zjistiti, že byla prodávající stranou způsobem vážným a jasným projevena vůle, svěřiti zboží obžalovanému jen do komisionálního prodeje, nýbrž jest i zjistiti, že příjematel na tuto podmínku přistoupil a že souhlasnou vůlí obou stran došlo k ujednání smlouvy komisionářské.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, Zm I 917/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 5. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu prodjednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ke skutkové podstatě zločinu zpronevěry nestačí, jde-li o zboží dané do komise, zjistiti, že byla prodávající stranou způsobem vážným a jasným projevena vůle, svěřiti zboží obžalovanému jen do komisionálního prodeje, nýbrž jest i zjistiti, že příjematel na tuto podmínku přistoupil a že souhlasnou vůlí stran došlo k ujednání smlouvy komisionářské. V souzeném případě odporovaly si příkře projevy stran při dodávce 5 neb 6 fotografických přístrojů; podle výpovědi soukromého účastníka Františka Č-a byly fotoaparáty dány obžalovanému do komise, nikoli na pevný účet, s tím, že měl peníze nebo zboží do měsíce vrátiti; obžalovaný se ohražoval proti dání do komise, jež bylo na jednom dodacím lístku vyznačeno, a dokonce to vlastní rukou přeškrtnal; Č. s tímto seškrtnutím nesouhlasil, nýbrž trval na tom, že zboží zůstane do zaplacení v jeho majetku; kromě toho obžalovaný roztrhl a zahodil dodací lístky, jež mu byly vystaveny, říká Č-ovi, že jich nepotřebuje. Vše to zjišťuje i rozsudek a vyslovuje na tomto podkladě, že obžalovaný věděl, že mu jsou aparáty, pokud se týče peníze za ně stržené svěřeny, a že tu jest skutková podstata zločinu zpronevěry po stránce objektivní i subjektivní. Takový závěr jest sice na základě oněch skutkových zjištění možný, neboť skutečnost, že obžalovaný aparáty s sebou vzal a prodal, nevylučuje možnost, že obžalovaný tímto jednáním mlčky přistoupil na podmínku soukromým účastníkem stanovenou, že přes veškeré protesty obžalovaného je zboží dáno do komise. Leč vzhledem ke zcela protichůdným projevům obžalovaného, který přeškrtnl komisionářskou doložku na dodacím lístku, pokud se týče roztrhl a zahodil vystavené mu

dodací lístky, nelze ani vyloučiti, že obžalovaný, pokud si fotoaparáty odnesl, byl toho mínění, že platí přes opačné prohlášení Č-a jeho projev, a že mu nejsou paráty předány do komise, nýbrž na pevný účet. Která z obou těchto možností nastala, bylo soudu právě vzhledem ke zvláštnímu stavu věci přesně a jasně zjistiti; vždyť nerozumí se podle onoho děje samo sebou (jak asi soud předpokládá), že obžalovaný konkludentním, každou pochybnost vylučujícím způsobem projevil souhlas s vůlí Františka Č-a.

Čís. 3817.

Nejde o zmatek čís. 4 ani čís. 5 § 344 tr. ř., bylo-li obhájci odepřeno slovo potom, když byly skončeny řeči obhájců spoluobžalovaných.

(Rozh. ze dne 20. března 1930, Zm II 14/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 7. prosince 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy loupežné podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., zločinem žhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák. a přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

V první řadě jest zmateční stížností napadeno usnesení porotního soudu, jímž stěžovateli obhájci bylo odepřeno slovo, když byly skončeny řeči obhájců všech obžalovaných i konečná vyjádření samých obžalovaných, na něž veřejný obžalobce neodpověděl. Potřebu konečného obhájcovy slova i k řeči obhájce jiného obžalovaného dovozuje zmateční stížnost z útočného prý způsobu řeči obhájce spoluobžalované Marie N-ové, jenž mluvil prý nepřipustným způsobem po obhájci obžalovaného Josefa V-a proti tomuto obžalovanému; uplatňuje proto, že mu prý nebylo umožněno ke škodě obžalovaného Josefa V-a na to odpovědět, jednak důvod zmatečnosti podle čís. 4 jednak podle čís. 5 § 344 tr. ř. Než onen zvláštní důvod zmatečnosti není tu již proto, že ustanovení § 255 (§ 324) tr. ř., jejichž porušení se dovozuje, nejsou uvedena mezi těmi zákonnými místy, v zákoně zvláště vyjmenovanými, jichž nezachování jest ohroženo tímto důvodem zmatečnosti. Pokud se však stěžovatel snaží i s hlediska všeobecného předpisu § 344 čís. 5 tr. ř. dovoditi, že zamítavým usnesením o jeho návrhu byly porušeny (nesprávně vyloženy) zásady řízení, zabezpečující obhajobu stěžovatele, nemá tato výtku opory v předpisech o konečných přednesech stran, neboť zákon ve shora citovaných ustanoveních zabezpečuje konečnou druhou řeč obžalovanému a jeho obhájci jen pro případ, že státní zástupce (soukromý obžalobce nebo soukromý účastník) použil oprávnění vyhrazeného mu v § 255 odst. 3 tr. ř. a odpověděl na prvé vývody obžalovaného a jeho